

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1230. Usque Ad Annum 1248

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1764

VD18 90118049

§. 18. S. Ludovicus ægrotat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66268](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66268)

Sæcul. XIII.

A.C. 1244.

Westmonasterii delicias & Londini opus spectandi desiderio se teneri aliquando dicit, quod non sine gaudio meminimus. Jucundum Regi fuit hæc legere; facileque se induisset in laqueum, nisi prudentes viri eum cohibuissent dicendo: Romanorum usuris & sacrilegis mercatibus jam nimis infecti sumus: nec opus est, ut Papa hinc veniat Ecclesie ac Regni bona direpturus.

*Mon. Pad.**an. 1244.*

Sic exclusus Innocentius Lugdunum petere statuit, urbem neutrius partis sueque Archiepiscopo tunc subditam. Ergo relicta Genua tanquam asylo non satis certo, terras Comitis Sabaudie transit; ubi sub diem festum S. Lucæ, nimirum medio Octobri versabatur: denique circiter medium Decembrem Lugdunum advenit comitante Sabaudie Comitis Amati IV. fratre Thoma. Hic prima conjugæ suæ Joanna Flandrie Comite, Balduini Imperatoris Constantinopolitani filia an. 1244 sine liberis mortua, alteras ad nuptias cum Beatrice Fiesca Summi Pontificis nepte processit, e qua alias inter soboles suscepit Amatium V. postea Sabaudie Comitem.

§. XVIII.

S. Ludovicus ægrotat.

Paucis antea diebus, quam Papa Lugdunum adveniret, Rex S. Ludovicus Pon-

Pontoesiæ in febrem ac dysenteriam violentam incidit. Tentaverant eum sabato ante festum S. Luciae, nempe 10 Decembris; & gravi mox in periculo esse credebatur. Rumor ea de re sparsus Gallos summa affecit tristitia: is enim Princeps nondum triginta annos natus jam Religionis defensor est habitus. Multi Præsules Proceresque Pontoesiam properarunt: & postquam ibi biduo hæserant, malum invalescere videntes, ad omnes Ecclesias Cathedrales nuncios miserunt, ut pro salute Regis eleemosynæ, preces, ac supplicationes publicæ fierent. Cum Medici ejusdem vitam desperarent, ipse ac Regina mater ejus Odonem Clementem Abbatem ad S. Dionysium orabant, ut SS. Martyrum corpora e cryptis in lucem proferret; nam post Deum & SS. Virginem in illis maxime Rex confidebat. Abbas proin die Jovis ante Christi Natalem, scilicet 22 Decembris abiit, ut templum curaret ornandum eodem modo, quo id ad ferias sollemnissimas fieri solebat: & populus Parisiensis rem edoctus turmatim accurrit. Postero die Veneris Sanctorum corpora attollebantur præsentibus Carolo seu Petro Caroleto Episcopo Noviodunensi, & Petro Cuius Meldensi Episcopo. Lipsanothecæ aris impositæ sunt. Qui deinceps in supplicatione per Ecclesiam & coenobium

Sæcul. XIII.

A. C. 1244.

Nang. Duchesne to. 5. p. 341.

Chr. S. Dion. Spicil. to. 2. p. 815.

Sæcul. XIII.
A. C. 1244.

Joinville
p. 22.

Duchesne
p. 487.
Chr. Sen.
to. 3. Spicil.
p. 368. *Sa-*
nut. p. 217.

bium portabant, multas inter lachrymas nudis pedibus incedebant: eoque die Rex melius se habere cœpit.

Salus ejus in tanto discrimine fuerat, ut nobilium foeminarum advigilantium quædam extinctum rata, faciem ejus panno contegere vellet. Sed alia ad alterum lecti latus assidens id non ferebat, nec de sepulchro mentionem fieri patiebatur, eum adhuc vivere dicens: & tum Regi vox rediit. Lugdunum usque credebatur mortuus; ubi res Papam graviter afflixit. Ille sibi redditus Episcopum Parisiensem vocari voluit, ac præsentem orabat, ut trans mare peregrinantium crucem tesserariam ipsius humero imponeret. Duæ Reginæ mater & conjux ejus flagitabant, ut plenam curationem expectaret, postea, quidquid placeret, facturus. Sed asseverabat, se nihil cibi sumpturum prius, quam crucem accepisset. Eam proin Episcopus, cum denegare non auderet, illi annexuit, una cum Episcopo Meldensi, cunctisque adstantibus in lachrymas solutus. In annum tertium voti solutionem distulit: sed recepta valetudine pristina per litteras Christianis transmarinis se cruce signatum indicans animos addidit, ut urbes & arces suas fortiter tuerentur, donec ipse superpetias ferret.

§. XIX.

Sæcul. XIII.
A.C. 1244.

Coresmiani Hierosolymis.

Erat illis fane auxilium magis quam unquam alias necessarium: novi enim homines barbari Christianis antea incogniti Terram sanctam occupaverant. Scriptores ejus temporis eosdem varie quidem, plerumque tamen Coresmianos nuncupant: & probabilissima opinio est, e regione Covarcena Corasaniæ ad septem triones finitima eos venisse. Cum eorum Princeps Sultanus Mahometes Couarzem-schach dictus abhinc tres ac viginti annos circiter a Ginguiscano pulsus, & vastata terra esset, hæc natio huc illuc errans, & agros, unde viveret, quærens, Hierosolymam usque pervenit eo modo, qui refertur in epistola, quam Pto-

Bibl. Orient.
p. 1001.

v. Sanut.
p. 217.

ap. M. Par.
p. 556.

lemaide 25 Nov. 1244 Robertus Patriarcha Hierosolymitanus, Henricus Archiepiscopus Nazarenus, alique regionis illius Antistites ad cunctos Franciæ Angliæque Præsules dederunt. Ejus summam vide!

Tartari Persiam depopulati Coresmianos ex ipsorum patria ejecerant: quibus, cum domicilium a nonnullis Principibus Saracenis frustra flagitassent, Sultanus Babylonius Terram sanctam assignavit, suam promittens opem. Igitur

Histor. Eccles. Tom. XX. G g cum